

Comitetul Central al Uniunii Sovietice
Muncitorește-Dezvoltare

Декрет
Мир

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 44 (284) — 5 noiembrie 1960

ADUNAREA REPREZENTANȚILOR OAMENILOR MUNCII DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

Miercuri după-amiază în sala Palatului R.P. Romîne a avut loc o mare adunare a reprezentanților oamenilor muncii din întreaga țară, în cadrul căreia tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației romîne la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., a făcut o amplă dare de seamă asupra lucrărilor sesiunii și activității delegației R.P. Romîne la această sesiune.

Expunerea a fost subliniată în repetate rînduri de vii și puternice aplauze.

După expunere, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, a dat cifire unei moțiuni pe care adunarea a adoptat-o prin aclamații.

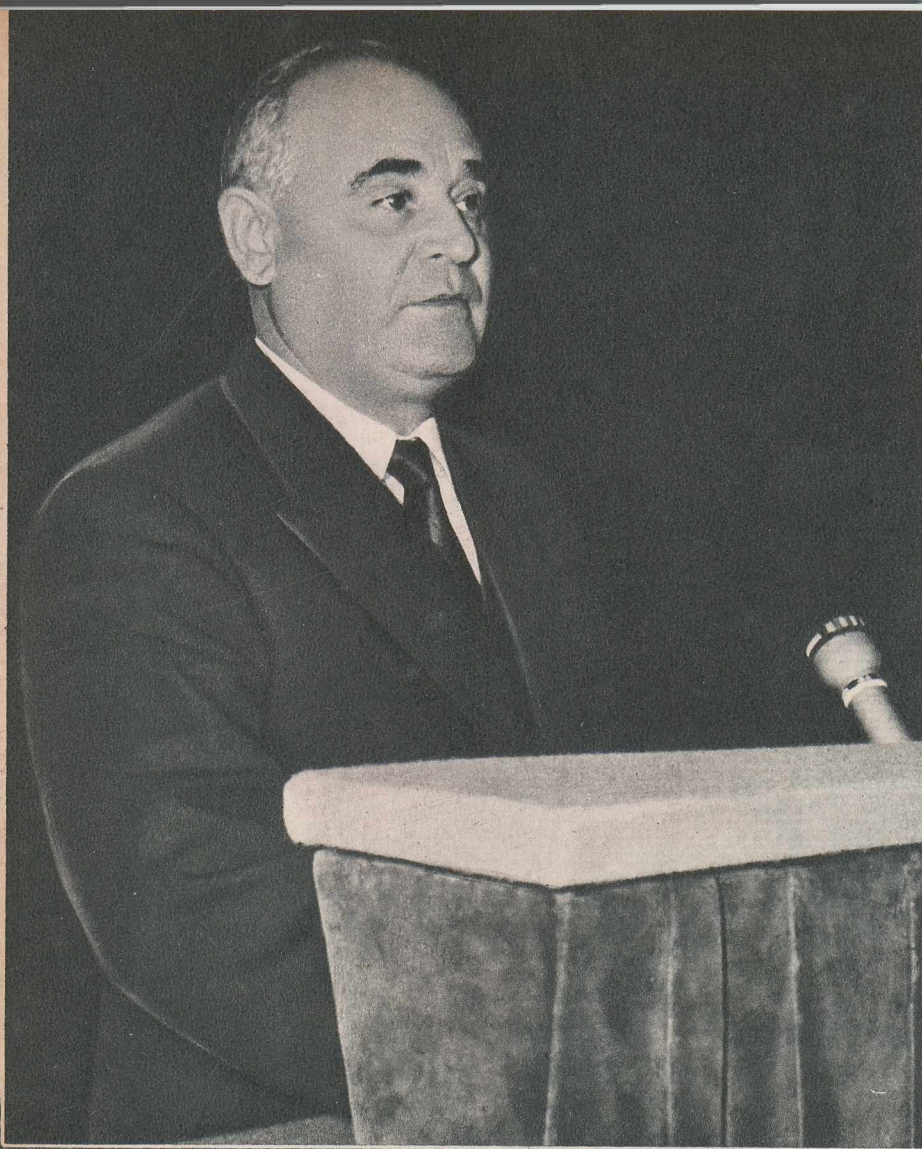
Minute în șir în sală au răsunat urale și aplauze puternice. Asistența, în picioare, a ovaționat îndelung pentru Partidul Muncitoresc Romîn și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru Republica Populară Romînă, pentru pace în întreaga lume.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej rostindu-și expunerea.

←

Aspect de la adunarea reprezentanților oamenilor muncii din întreaga țară.

↓

Pe drumurile grele de munte, mineri transportă ultimele cantități de exploziv ce vor fi îngropate în galerii adânci, săpate în stîncă.

Explozie pașnică

Fotoreportaj de E. IAROVICI

Ca și „african liber“, expresia „explozie pașnică“ face parte dintr-o serie întreagă de alăturări de cuvinte care la început ne-au surprins prin senzaționalul lor, ca apoi să ne devină familiare.

La prima vedere, pare o contradicție să vezi noțiunea „explozie“ — care se asociază în mintea noastră parcă mai curînd cu distrugere, dezastru, război — alături de adjectivul „pașnică“. În zilele noastre însă, trebuie să ne obișnuim să fim puși în fața unor asemenea alăturări surprinzătoare. Rînduilele noastre noi, știința înaintată, tehnica nouă, oamenii noi ne dau mereu prilej să fim uimiți, fiindcă rezolvă greutăți care pînă mai ieri păreau în firea lucrurilor.

Părea, spre pildă, în firea lucrurilor ca la o carieră de piatră, cu un front înalt de exploatare, să se segmenteze această mare înălțime și să se exploateze cariera — ca să spunem așa — pe felii. Era costisitor acest sistem de exploatare; mulți oameni pierdeau o groază de timp cu tot felul de munci, cu perforatoare care consumau multă energie electrică, cu transporturi ocolite; se cheltuiau bani grei pentru investiții în amenajări și adesea trebuia întreruptă întreaga activitate în carieră din cauza exploziilor care, avînd un randament mic, trebuiau făcute la răstimpuri apropiate.

Fermentul noului, care azi se bucură de atîta cinstire la noi, are o mare putere de pătrundere pînă și în cele mai „clasice“ sisteme de lucru. El nu putea să nu-și facă apariția, chiar și sub formă de explozie, și acolo unde se cerea a construi cît mai mult, mai repede, mai bine și mai ieftin. Pentru casele în care să trăiască și să-și crească oamenii muncii copiii, pentru uzinele și fabricile care să satisfacă cerințele tuturor, pentru barajele care să stăvilească apele și să le transforme în cai-putere — pentru toate acestea trebuie mult ciment, ciment foarte mult și cît mai ieftin.

În acest scop o explozie năprasnică a sfîșiat într-o zi liniștea adîncă a văii Bicăzului.

În timp ce pe frontul Torasca al carierei de calcar din Bicăz-chei domnește o aparentă inactivitate, cu mîna pe heblu, electricianul nu așteaptă decît comanda de... „foc!“: 35.000 de kg exploziv vor sfîrteca roca.

35.000 kilograme de exploziv au sfîrtecat un munte. Din spîrtura uriașă s-au prăvălit în vale, chiar de-a lungul căii ferate, la îndemîna excavatoarelor, peste 300.000 tone rocă de calcar — materia primă pentru ciment.

Ecoul acestei explozii pașnice duce cu el spre depărtări vestea unei noi victorii a tehnicii înaintate, un succes al tehnicii romînești. E un sistem de lucru pe care specialiștii noștri îl denumesc „explozii masive de mari cantități de explozive concentrate în galerii cu camere de minare“ și care face ca graficul prețului de cost al calcarului să scadă — ca atins de o baghetă magică — la aproape jumătate față de cel al altor cariere similare.

Fiindcă există rînduiele noi, știință și tehnică înaintate, oamenii noi vor continua să ne dea mereu prilej să fim uimiți și mîndri.

11 fără 5 minute. Seismograful sînt gata să dea semnalul. Alte echipe, cu aparate speciale, vor înregistra propagarea undelor exploziei pentru a studia pe această bază structura scoarței terestre.

**Ora 11. liniștea a fost spijiată de o
bubuitură puternică, urmată de scrișne-
tul strident, prelung, al rocilor în pră-
vălire. Fumul și praful învăluie întregul
munte.**

Specialiștii — ingineri, tehnicieni, mineri — privesc cu emoție grandiosul spectacol. Decurge oare totul conform calculelor?!

Ca de obicei la evenimente însemnate, se află la fața locului și unul din operatorii jurnalului de actualități.

Echipată cu răngi, frîngii și mici pachete de exploziv, o grupă de mineri e gata să intre în acțiune pentru a face „toaleta” carierei. Nici o stîncă și nici o piatră dublos suspendată nu trebuie să primejduiască viața celor ce-și vor relua munca la carieră. →

Coasta calcaroasă înainte (fotografia din stînga jos) și după explozie (dreapta jos). După ce fumul și praful s-au risipit, un peisaj nou a apărut. Săgețile subțiri de pe fotografia din dreapta indică principalele modificări ale coastelor. Asemeni unei lavine geologice, la baza carierei s-au rostogolit cele 300.000 tone de rocă. Producția fabricii de ciment e asigurată pe cîteva luni.

VIZITĂ PATETICĂ

În grădina lui Galuzinski e toamnă... Zarzării își risipesc frunzele palide pînă departe, în umbra zidurilor mutilate care mai păstrează vechea spoială. Zarzări și ziduri în ruină... Martori care au văzut totul, acuzatori neîndurători care rostesc și acum un aspru rechizitoriu împotriva criminalei burghezii.

Stai o clipă și ascultă-i! Oprește-te și pleacă-ți urechea — și-ai să auzi, parcă aievea, zvonul sutelor de glasuri care scandează: „Nu bate!... Nu bate!... Nu bate!...” Un comunist e maltratată de zbirii... În ochii lui poate sînt lacrimi. Dar n-o să coboare pînă la tine zvonul unui plîns. Comuniștii nu plîng. Ei rezistă și luptă...

Coridoarele sînt reci, celulele— pivnițe. Un pat de fier, o rogojină pe pat și o zdreanță. Te întrebi înfiorat: cine a stat aici?... Cine s-a luptat cu singurătatea zidurilor, cu umezeala lor?... Ei, neînfrînții — comuniștii! Comuniștii pe care nici presiunile morale, nici bestialele torturi nu i-au putut înfrînge, căci în pieptul lor ardea flacăra de nestins a luptei revoluționare pentru cauza dreaptă a clasei muncitoare, pentru libertatea și fericirea poporului.

O celulă, un petec de cer... Atît! Dar și peticul de cer era adesea interzis: atunci cînd zbirii îi aruncau pe luptători în celulele întunecoase de la „H”.

Privind dintre ziduri norii care călătoresc, irumpe, ca și odinioară, cîntecul de luptă:

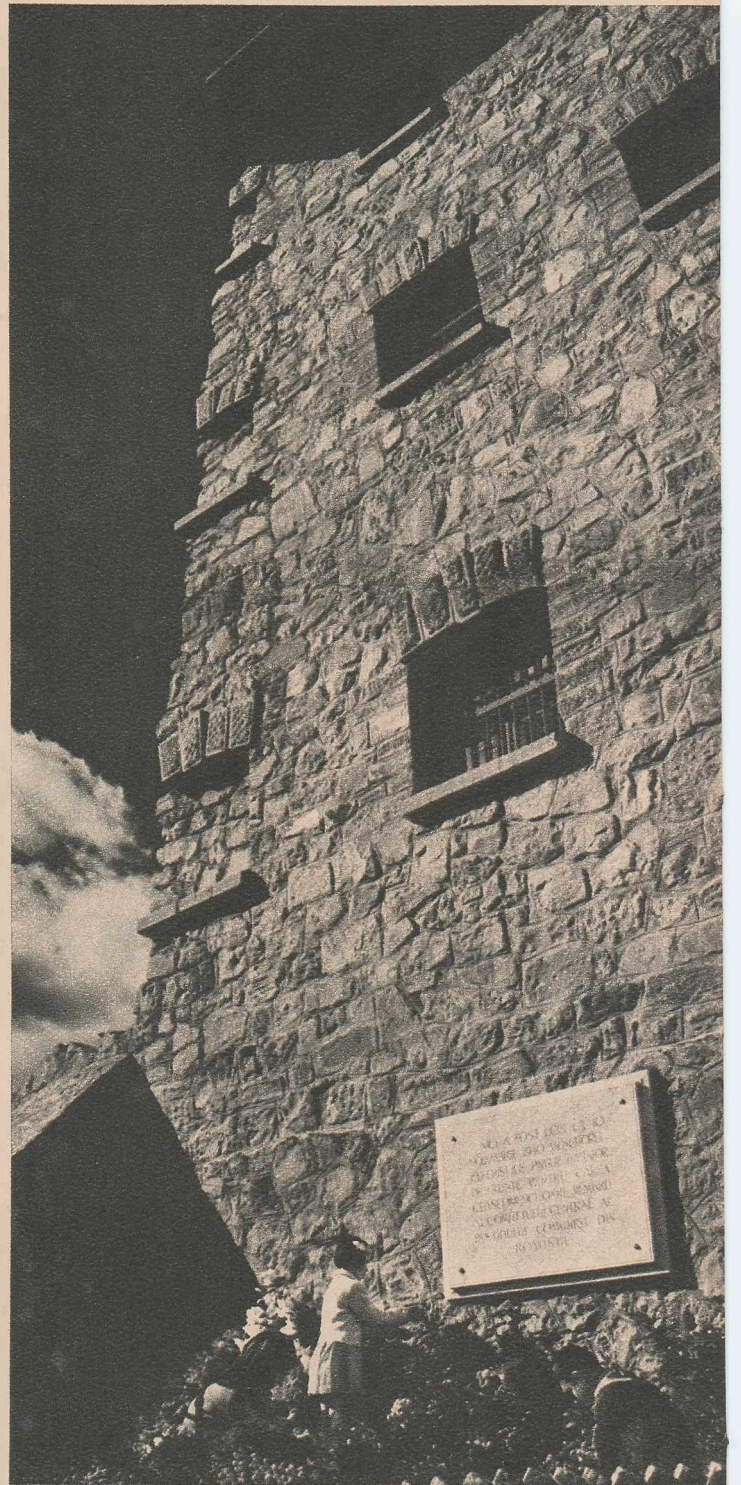
*Privesc din Doftana prin gratii de fier,
Departa în zare un petec de cer...*

*Ah! spargeți-mi zidul și lanțul sfărîmați
Să zbor ca un șoim peste 'nalții Carpați...*

Celule reci... celule întunecoase... celule umede... Încăperi sumbre... Fiecare ne povestește cîte ceva... Aici s-a ținut conferința celei de partid din Doftana, sub conducerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej... Aici s-a redactat ziarul scris de mînă „Doftana roșie”... Aici, un deținut politic a învățat matematica... Aici, un comunist a studiat „Capitalul”...

...În ciuda zbirilor, partidul a transformat groaznică închisoare într-o adevărată universitate revoluționară, care a îmbogățit și desăvîrșit pregătirea multor activiști comuniști. Noi, care trecem astăzi prin sumbrele celule și încăperi, prin acest muzeu al ororilor, păstrăm un moment de reculegere în amintirea acelor care și-au pierdut viața sub ruine în noaptea de 9 spre 10 noiembrie. Ei nu mai sînt, dar idealurile spre care au năzuit au devenit acum realitate. Istoria însingurată a Doftanei a luat sfîrșit...

I. CORIBAN
Fotografii de E. IAROVICI

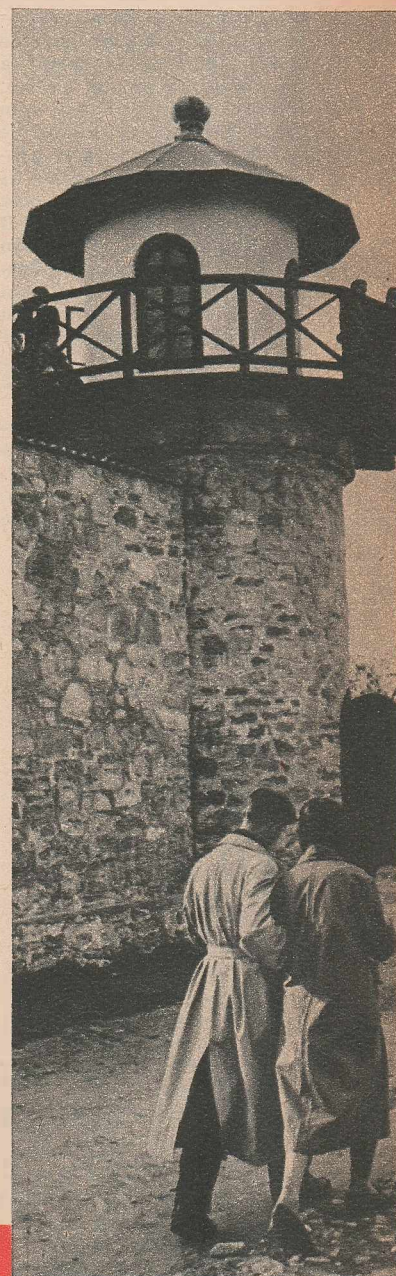
Temelli șubrele, pereți crăpați, tavane căzute... Conducerea colectivului de deținuți politici avertizează de pericolul prăbușirii și cere evacuarea Doftanei. Experții guvernului contestă memoriul. Și în noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1940, un cutremur puternic dărîmă zidurile șubrele ale închisorii, îngropînd sub ele numeroși deținuți revoluționari... Iată, reconstituit, zidul care în noaptea cutremurului l-a ucis pe muncitorul ceferist Ilie Pintilie, eminent luptător al clasei muncitoare, membru al C.C. al P.C.R. Azi lîngă zidul refăcut e o grădiniță cu flori, pe care pionierii o îngrijesc cu dragoste.

Secția B... Una dintre cele opt secții de detențiune.

Fosta închisoare
Doftana a fost
transformată în mu-
zeu. Zeci de mii de
vizitatori se perindă
prin această „uni-
versitate revoluțio-
nară”. Căci istoria
luptelor de aici este
astăzi un izvor ne-
secat de educație
în spirit comunist.

Cimitirul „La trei pruni”. Cel ucisî vor
trăi veșnic în inimile și conștiința noas-
tră. Ei sînt o pildă măreață de curaj,
← voință neînfricată și abnegație.

↑
Din aceste turnuri erau păziți cu strășnicie cel mai buni fii ai poporului,
ferecați în lanțuri de zbirii burghezo-moșierimii. Pentru ca acești
tineri să fie fericiți, să-și poată realiza visurile, au trebuit să fie sfări-
mate lanțurile și zbirii să dispară pentru totdeauna.

Anii tinerei

— fragment de roman —

de Nicolae ȚIC

Ilustrație de Tia PELTZ

Aproape toate ziarele centrale publicară pe pagina întâi corespondențe despre introducerea forajului cu turbina la schela S — și cite o fotografie, nu tocmai izbutită, înfățișând pe câțiva din membrii brigăzii lui Strihan. Două zile și două nopți brigadierul nu coborî de pe deal, nu dormi și nu-și găsi locul, supraveghe fiecare mișcare, puse mîna la greu și le explică oamenilor de o mie de ori, după obicei, ce au de făcut. Strihan plănuse ca după prima zi de foraj cu turbina — și la asta îl îndemna, îl sileau aproape și doctorii, și directorul — să-și ia un concediu de vreo lună, să stea undeva la munte și să prindă puteri, fiindcă puterile îi seacă, cum seacă piraiele în vreme de secetă; fiindcă numai gîndul că el mai are multe de făcut pe lumea asta, setea de împlinire, de izbîndă, îl mai țineau treaz și-i ajutau să se miște de ici-colo. Respira greu, din ce în ce mai greu, nimeni nu bănuia cu cite eforturi... Doctorii se fereau să-i spună ce are, iar el nu insistă, de teamă să nu afle că totul e pierdut.

Sfîrșitul oamenilor în vîrstă nu-l impresionase niciodată. Totul i se părea firesc... bătrînețea, boala, sfîrșitul. Dar el nu era

bătrîn sau nu putea s-admită că e.

Promisese că-și va lua un concediu. Dar dacă cineva i-ar fi amintit de concediu acum, ar fi auzit de la el, dacă nu blesteme, măcar o vorbă care nu se uită. Strihan n-avea vreme nici să moară. Noua sondă se transformase, chiar din prima zi, într-un fel de expoziție cu sute de vizitatori pretențioși, extrem de iscoditori. Interesul era unanim și oamenii voiau să știe exact în ce măsură crește viteza de lucru și, în general, care sînt avantajele, dacă merită să treacă și ei, acuma sau mai tîrziu, la forajul cu turbina. În trei zile, echipa realizează metrajul prevăzut pentru unsprezece zile, în cazul că ar fi lucrat cu masa rotativă. Succesul acesta mări curiozitatea vizitatorilor și câțiva brigadieri tratară cu Virban să le admită și lor folosirea turbinei. Dar se întîmplă ceva care-l amări foarte tare pe Strihan. Dispoziția directorului era limpede: schimbarea sapei se va face numai ziua, pentru a evita accidentele tehnice. Și astfel într-o seară, pe la zece, cei din schimbul de noapte de sub conducerea lui Pintilie se uitară unul la celălalt, ridicară din umeri și își încrucișară brațele. Viața sapei se sfîrșise și, o dată cu asta, munca lor din acea noapte; puteau să meargă acasă. Strihan plecase pentru o jumătate de ceas la direcție și ei n-avură curajul să-i telefoneze, ca să nu-l amărăscă. Brigadierul întîrzie pînă aproape de miezul nopții și cînd veni și-i găsi pe toți strînși în jurul focului, prăjind cartofi, se enervă cumplit și întrebă:

— Voi sinteți... ori am chiorit eu? Pintilie!

— Aici! — și numitul duse mîna la șapcă.

— Dumnezeu, ție îți arde de glume!

— Tovarășe Strihan — zise morocănosul — dacă mai întîrziți puțin, noi ne duceam la culcare. Aici, după cum vedeți și dumneavoastră, ce naiba să mai facem? S-a dus sapa... vedeți, că nu ne-a trecut prin minte, n-am potrivit-o bine...

— Oricît ai potrivi-o — se amestecă Oniga — tot nu iese uneori; trebuie s-o schimbi noaptea și nu-i voie. De asta prăjim cartofi și ne amărim.

— Și tu, Căpățînă, tu ce zici? — întrebă Strihan, zăpăcit.

Mihai Căpățînă ascunsese un cartof în palmă și cartoful, abia luat de pe jar, îl ardea. Ridică din umeri — el nu se pricepe; dacă nici maiorul sonda nu se pricepe!... — și, fără să scoată o vorbă, îl arată pe Pintilie: atunci el... de ce se agață Strihan tocmai de el?

— Și tu, Pintilie, ce zici?

— Ce ziceți dumneavoastră!

— Și tu, Oniga?

— Asta-i situația!...

Rar, foarte rar i se-ntîmpla lui Strihan să aibă surprize atît de neplăcute. El se prefăcea, după obicei, că-i supărat pe băieți, învinuindu-i că de la ei pornește necazul, dar de fapt era supărat pe el însuși și socotea că are motive să fie, fiindcă nu prevăzuse totul și nu luase măsurile de cuviință... Era la mijloc o chestiune foarte simplă, care ar fi putut să treacă prin mintea oricui, dar prin-a lui nu trecuse; el se ocupase, săptămîni la rînd, de organizarea brigăzii și a locului de muncă, de toate problemele importante și scăpase din vedere citeva mărunțisuri care acuma îi răsturnau un întreg plan de acțiune. În condițiile în care sapa nu mai funcționează, înseamnă că schimbul de noapte e paralizat.

„Înapoi n-o să dăm — își spuse Strihan, înțelegînd că aceasta ar fi cea mai mare rușine din viața lui. Trebuie să găsim o soluție — și soluția, oricît ne-am chinui, nu-i alta decît să ridicăm schimbul de noapte la nivelul celui de zi, să decurgă totul normal, să facem noaptea operația de înlocuire a sapei. Cu răspundere, se poate.”

Strihan se așeză lîngă ei, în bătaia flăcărilor, și zise:

— Dacă nu sinteți de acord, îndrăzniți, pînă nu-i prea tîrziu.

— Și ce-o să faci, dacă n-o să fim de acord? — întrebă Pintilie.

— În clipa asta nu știu, dar o să găsec ceva.

— Tovarășe Strihan, sinteți obosit — observă Pintilie — și amărit sinteți și ne amăriți mai tare și pe noi. De ce vă faceți gînduri de pomană? Credeți că nouă ne arde s-ajungem de ris? Și nici nu e cazul; asta e o metodă verificată. Dovadă că viteza de lucru a sporit simțitor...

— Atunci de ce nu vă angajați? — se-nvioră Strihan. Nu există decît o singură soluție: să schimbăm sapa și noaptea... cînd trebuie... la orice oră... La asta trebuie să rîvnim noi, ca să înlăturăm orice piedică. Dacă voi sinteți de părerea mea și îmi dați ajutor, atunci eu îi chem în clipa asta pe tovarășul director și pe inginerul șef, și pe Vasiliu, că el e priceput, și începem operația, dar cu grijă, că ne costă milioane...

În citeva minute îi convocă pe Virban, pe Filipescu și pe brigadierul Vasiliu și, ca să-i determine să vină mai repede, se plînsese la telefon că e de jale, că s-a întîmplat ceva neprevăzut. Virban sosi primul, numai în pantaloni și în bluză, cu bocancii trași pe piciorul gol, așteptîndu-se să afle o nenorocire. Strihan, văzîndu-l, zîmbi și-l îndemnă să se ducă acasă și să se-mbrace ca lumea. Filipescu era și el îngrijorat și întrebă de departe: „S-a îmfundat definitiv? Nici o speranță?” Vasiliu urcase dealul în fugă și abia mai răsuflea. Strihan își ceru suzue: nu avusese intenția să-i sperie... și le explică situația. Se liniștiră toți; asta nu era o problemă! Virban se duse acasă și se întoarse după un sfert de ceas, echipat. Într-un timp record și cu multă băgare de seamă, sapa fu înlocuită și schimbul de noapte își continuă munca.

— Așa o să facem și de aici înainte — spuse Strihan mulțumit. Eu o să dirijez toate operațiile de noapte și vă rog, tovarășe Virban, să-mi acordați toată încrederea... n-o să avem nici un accident.

— Firește — spuse Virban. Firește — repetă el încurcat — însă dumneata va trebui să te internezi în spital pentru citeva zile, bănuiesc... Am vorbit în

seara asta cu directorul poli-clinicii, cu Vasilescu, și spunea că o să treacă dimineața pe la șase să te ia cu mașina. Te rog foarte mult să-l ascuți.

— Ia să mă slăbească!

— Poți să lipsești de aici citeva zile.

— Nici una! Nici un ceas!

— se încăpățînă Strihan. Tocmai acum v-ați găsit! Asta dumneata ai pus-o la cale! — strigă el. O să mă cert urît cu Vasilescu și cu dumneata, și cu toți! Nici acum nu mi-au spus doctorii ce am. Dacă nu se pricep, să mă lase-n pace, că doar n-am trăit cu sfaturile lor. Zău, asta-i o prostie.

— Trebuie să-ți faci niște analize — insistă Virban.

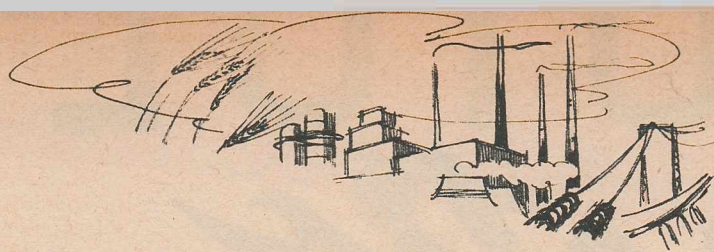
— Mi le-au făcut o dată.

Strihan se împăca foarte greu cu ideea că va avea de stat citeva zile în spital. Nu-i era de doctori, de injecții sau de diversele analize... Se mai obișnuise el, în ultima lună, cu d-alde astea, dar nu vedea, nu pricepea ce or să se facă cei din echipă fără el; se temea ca nu cumva în lipsa lui, din neglijență, ei să nu compromită totul. Îndată ce accepta față de Virban să plece la spital, îi venea în minte o treabă oarecare, pe care o amînase, și iar zicea că nu se mai duce. Cu multă răbdare, directorul reuși să-l potolească. Îi dădu toate asigurările că se va ocupa el de echipă, că toate lucrările mai grele se vor face sub ochii lui. Să n-aibă nici o grijă în privința asta.

Strihan mai reveni, totuși, cu alte argumente: că sînt probleme de partid care cer o rezolvare grabnică, e în joc soarta lui Simion... El crede că Simion nu s-a înhăitac cu fostul responsabil Cotigă, dar are o vină mare că a tăcut... În loc să se ducă acasă și să se odihnească, Strihan se-ntinse la vorbă; mereu i se părea că a uitat ceva și revenea. Îi repetă de zeci de ori directorului anumite lucruri, ca să nu le uite, apoi notă pe o hîrtie tot ce i se părea lui mai important de făcut în următoarele trei sau patru zile, cit va lipsi el. Nu-și luă rămas, bun de la băieți și nici de la Virban, că doar nu pleca cine știe unde și pe ani de zile. Și chiar de ar fi plecat așa, lui nu-i plăceau despărțirile cu puterice stringeri de mînă, cu priviri duioase și încurajări... Ajunse acasă pe la cinci, cînd mijeau zorile, și-i spuse nevastei, cu o nuanță de veselie în glas, că de data asta n-a mai scăpat, trebuie să intre în spital, să-l cerceteze aia, doctorii. „Dar află că dacă vor să mă țină mai mult de patru zile, o întind englezește” — și rîse, ca omul sănătos care nu se gîndește la rău. Îi dădu nevastei o mie de sfaturi și o rugă să nu-și facă nici o grijă, că e vorba de niște analize și atîta tot.

Doctorul Vasilescu veni cu mașina abia la șapte și jumătate.

AI. ANDRIȚOIU

MĂREAȚA TOAMNĂ

Toamnă, frumos zugrăvită pe fructe,
linii de aur pe cer au trecut.
Pasu-ți sonor a trezit viaducte
munților gravi să le-aduci un salut.
Nimeni nu-i trist. Pretutindeni lumină,
tinere, strălucitoare peceți
cînd armoniile țării se-mbină
hotărnicind și-adunînd frumuseți.
Inima ta e mai plină de toate,
și-e conștiința mai 'naltă mereu —
forță din fontă mina ta scoate
și din cascade, lumesc curcubeu.
Cade mortarul și marmura cîntă,
zriul se-apasă strivit în hambar —
inima ta e în toate răsfrîntă,
sufletul tău e în toate focar.
Timpul cu noile lui evoluții
lă-l calendarului vrednic și orei,
căci ești urmaș unei Mari Revoluții
și ești un pașnic ecou Aurorii —
tu ești oglinda și pavăza masei
reazimul patriei și-al omenirii,
om al partidului tău și al clasei —
crește-ți, deci, piinile și trandafirii.

În a poporului tău vistierie
zriul, metalul, șișeiul se-adună.

Totul e liniște și poezie
ca pe un lac cu luceferi și lună.
Numai că-n liniște cineva-narcă
arme sălbatice-n mîna drăcească —
parcă voind, într-o ultimă arcă,
ultimii lumii urmași să plutească.
Fie-ți deci pieptul un scut de aramă,
brațul o spadă, privirea de vulturi,
ca într-al toamnei belșug care cheamă
forța să-ți urce mereu prin tumulturi.
Crede în om și ridică speranță
în cărămizi și în piatră docilă.
Marmura leag-o ușor de faianță,
scoate ulcioarele lin din argilă.
Stringe castelele noi în mănunchiuri,
iscă orezul din mlaștini bolnave,
taie viorile erei din trunchiuri,
dăruie apelor diguri și nave!
Pașnic, dar tare să fii cum sînt munții,
bun, dar puternic și dur ca oțelul,
căci ești urmaș unei Mari Revoluții
și îi ridici către slavă drapelul.
Tu ești simbolul și pavăza masei
reazimul patriei și-al omenirii,
om al partidului tău și al clasei —
crește-ți deci piinile și trandafirii.

STEAUA LUI OCTOMBRIE

Cîte stele sînt pe cer
Pînă dimineața pier,
Că rămîne bolta toată
Nu-ș' pe cine supărată.

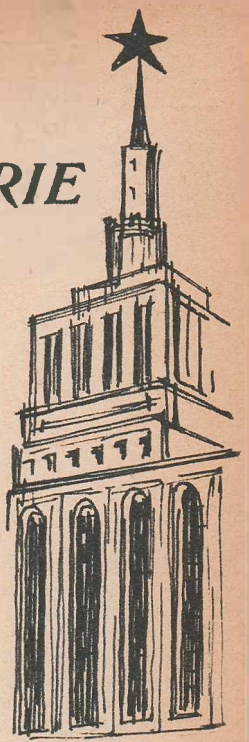
Chiar și sfîntul soare, seara,
Își topește focul, para,
Ca să poată-a doua zi
Peste lume răsări.

Numai tu n-ai nîcînd,
Nici pe cer, și nici în gînd,
Căci la roșia ta rază
Lenin pururea veghează.

Em. STEJARU

ASALTUL AURORII

Ieri,
pornind la asalt,
Aurora
a spintecat întunericul nopții
și scinteind a aprins lumina torții
tuturora.
Așa a început asaltul pentru ziua de azi.
Azi
din nou pornită spre culmi,
Aurora
a trimis printre aștri un omagiu,
și de sus un sărut pe pămînt
tuturora.
Așa a început asaltul pentru ziua de mîine.
Mîine
fericită va privi
Aurora
cum pîinea și sarea, cărbunii și fierul,
Ceaikovski și Goethe și Shakespeare — aparțin
tuturora.

În ziua în care se internă
în spital și în următoarele
orei, Strihan îi telefonă di-
rectorului de nenumărate ori,
și acasă, și la conducere, dar
nu ca să-i dea sfaturi, ci
ca să aflu ce mai e nou,
dacă l-au prins pe Cotigă, ce-i
cu Simion și cînd se ține
ședința cu Oniga. În cea-
le-a patra zi telefonă o soră,
care spuse că tovarășul Stri-
han ar dori să-și vadă soția.
În a cincea nu mai telefonă
nimeni. Virban era asaltat
mereu de zeci de oameni
care voiau să știe cum se
simte brigadierul. Dădea a-
celași răspuns, din care nu
se înțelegea mare lucru:
„Să sperăm că nu e nimic
prea grav”. Cîțiva, neliniș-
tiți, se hotărîră să meargă
la spital, dar directorul îi
opri la timp. „Nu-i voie,
aici mie nu mi se dă voie
să intru...” Virban era abătut,
vorbea puțin, îl enervau
explicațiile și gesturile în
plus; alerga toată ziua și se
pucura, într-un fel, că are
multe treburi, care îl fură,
și astfel se gîndește mai
puțin la nenorocire. Cum
însă nu se putea obișnui cu
lipsa lui Strihan, deseori
forma numărul de telefon de
la sonda lui. Dar, după ce-l

forma, își aducea aminte
și trîntea receptorul. Abia
acum Virban înțelegea cu
adevărat ce însemnase bri-
gadierul pentru el. Ani de
zile se simțise mai liniștit,
mai sigur de el, fiindcă știa
că are alături un om de nă-
dejde, capabil să înfrunte
orice întîmplare. Strihan nu
se speria de nimic și n-o
să se sperie nici în ultima
clipă... Directorul păstra o
taină pe care, chiar dacă
i s-ar fi dat voie, n-ar fi
avut curajul s-o împărță-
șească altora...

Directorul își respectase
întru totul făgăduiala dată
lui Strihan și se ocupa de
sonda lui zi și noapte. Se
gîndea cu tristețe că va
trebui să caute un alt bri-
gadier pentru sonda aceasta,
și cît de curînd. Oamenii
din brigadă, în loc să-i
ceară vreun sfat, se repeziră
cu întrebări despre Strihan.
„Să sperăm că nu e nimic
prea grav!” — zise direc-
torul, după care trecu la
observații drastice. Acuma
trebuia să fie aci, la sondă,
numai schimbul de dimi-
neață, dar erau toți mem-
brii brigăzii. Și în loc să se
ajute, mai tare se-ncurcau.

Virban înțelegea că toți
sînt emoționați, simt ce
răspundere apasă pe umerii
lor, nu vor să ajungă de ris,
dar era inadmisibil să stea
toți aici, zi și noapte. E-
chipa lucrase bine, lipsa lui
Strihan nu se cunoștea, în
opt zile se realizase metrajul
prevăzut pentru 27 de zile —
atunci, ce mai căutau aici
cei din schimburile de după-
masă și de noapte?

— Rămîne la sondă nu-
mai schimbul de dimineață!
— spuse Virban, categoric...
Pe ceilalți îi rog să plece
imediat acasă. Sper că nu
sînteți inconștienți... Cum
o să munciți după-amiază și
la noapte, dacă stați aici?

— Tovarășe director, în-
țelegeți și dumneavoastră...
— încercă Oniga.

— Fără povești! — i-o
retează Virban. Eu n-am voie
să înțeleg decît atît: că
oamenii trebuie să vină la
lucru odihniți, să prezinte
garanție, altfel o să pățim
o nenorocire.

— Îmi iau răspunderea,
dau în scris — se enervă
Oniga.

Toți ziceau că rezistă, că
își asumă răspunderea și în
scris dacă e nevoie. În toiul
discuțiilor apără și Mihai

Căpătîină, parcă mai vioi
și mai îndrăzneț ca de obi-
cei, și se alătură grupului.
Dacă li se dă voie celor-
lalți să rămînă, atunci lui
de ce nu i s-ar da? El e cel
mai tînăr din brigadă și
toate perscucțiile se îndreap-
tă împotriva lui. Cu asta
nu-i de acord. Și astfel,
Virban admise încapătîna-
rea băieților, care contra-
zicea normele de protec-
ție. O admise cu teamă și,
totuși, cu mulțumirea că
are asemenea muncitori ho-
tărîți. Cum totul se desfă-
șura normal și prezența lui
aici nu era absolut necesară,
directorul se pregăti să plece
în control pe la celelalte
sonde; dar abia apucă să
facă doi pași, că se auzi
strigat de Oniga. Și din felul
cum îl strigase băiatul, din
nuanțele glasului, din tris-
tețea care se bănuia în
vocea lui, Virban înțelese
ce ar vrea el să știe... „O să
afli zilele astea; din nen-
norocire, o să afli, dar nu
de la mine.” Se întoarse
cu fața spre băieți, schițînd
un zîmbet prietenos: „Ce
mai vreți?” Oniga veni re-
pede și, din zăpăceală, îl
prinsese de braț. Directorul
se desprinsese ușor, ca să

spulbere intimitatea dintre
ei, intimitate care l-ar fi
îndemnat să se destăinuie.

— Mai e ceva, Oniga?
— întrebă. Nu ești mulțumit?

— De ce nu? Vedeți și
dumneavoastră... Dacă v-am
supărat, treceți peste asta,
nu e vorba de încapătîinare
prostească din partea noas-
tră, cred că v-ați dat sea-
ma... dar n-am vrea să se
întîmple un accident... De
dimineață era să se ardă un
motor din vina celor de la
montaj; și dacă se ardea,
pierdeam trei zile... Știu
că tovarășul Strihan se in-
teresează de noi și de ce să-l
întristăm?!

— Ai dreptate — spuse
directorul, absent.

— Ați vorbit și astăzi cu
dînsul la telefon?

— Astăzi, nu, că n-am
prea stat în birou... Poate
să mă fi căutat, o să aflu eu
cînd cobor și-o să-ți spun.
Cîte zile sînt de cînd a ple-
cat? Cinci? Șase... Marți
dimineața a plecat...

Directorul vorbea repede,
înșira tot felul de povești
fără sens, făcea socoteli,
dorînd, astfel, să amîne răs-
punsul precis pe care Oniga
se pregătea să i-l ceară.

Sovietic

Cine nu cunoaște însemnătatea pe care o poate avea adesea un minut? Există minute care hotărăsc soarta lumii pentru multe decenii sau veacuri, și noi ne gândim de multe ori la minutul de încordare care a precedat salva de pe „Aurora” sau la minutul cât a durat — în primăvara anului 1945 — înălțarea steagului roșu pe Reichstag...

Se spune că împărțirea zilei în ore și a orei în minute ne-a fost lăsată de vechii asirieni, care reușiseră să urmărească mersul stelelor pe cer. Fiecare epocă își are însă stelele sale și ceea ce au realizat vechii asirieni cu mințile inflăcărate de scilpirile venite din univers ține de copilăria omenirii. Totuși, la mii de ani depărtare, lumea folosește încă împărțirea zilei în ore și a orei în minute; dar alte stele inflăcărează în zilele noastre mințile a sute de milioane de pămînteni. Oamenii sovietici aprind această stea noaptea, pe turnurile Kremlinului, o țes cu fir de aur pe steagurile brigăzilor de muncă comunistă și a existat un minut în care întreaga omenire a simțit că saltă pe o treaptă nouă: a fost minutul în care posturile de radio au anunțat că fanionul sovietic pe care e imprimată steaua socialismului biruitor a ajuns în Lună...

Savanții au socotit că în viitoarele călătorii printre stele oamenii vor face cunoștință cu un nou mod de scurgere a timpului. Pînă atunci oamenii sovietici, călăuziți de steaua lor biruitoare, dovedesc că e posibil și pe Pămînt un alt mod de scurgere a timpului decât cel cu care am fost obișnuiți. În toate dicționarele lumii, minutul este definit ca unitate de timp alcătuită din 60 de secunde. Cînd în 1958 au apărut în Uniunea Sovietică cifrele planului septenal, oamenii au simțit că o asemenea definiție este cu totul insuficientă. Fiecare minut din septenal va fi mult mai plin decât minutele anilor anteriori. Fiecare minut trebuie să confirme din ce în ce mai deplin ceea ce geniul lui Lenin prevăzuse încă cu decenii în urmă: „Capitalismul poate fi și va fi învins definitiv prin aceea că socialismul creează o productivitate nouă a muncii, o productivitate cu mult mai înaltă”.

De fapt fiecare minut este astăzi un minut de luptă între socialism și capitalism. Și fiecare minut (cite minute sînt într-un septenal?) marchează victoria socialismului asupra capitalismului.

Anul acesta industria siderurgică a celui mai puternic stat capitalist — Statele Unite ale Americii — a fost inactivă timp de zeci și sute de mii de minute, dar oțelăriile

sovietice au folosit din plin toate cele 1.440 de minute ale fiecărei zile. Și fiecare minut a însemnat 123 de tone de oțel. Pînă la sfîrșitul septenalului fiecare minut va însemna 175 de tone de oțel...

Anul acesta, în Occident, industria, din ce în ce mai subordonată pregătirilor de război ale principalelor state capitaliste, a consacrat infinit mai multe minute, ceasuri și zile construcției de bombardiere decât fabricării untului. Dar în Uniunea Sovietică fiecare minut este un minut cîștigat în lupta pentru belșug. Așa se face că încă în 1959 în Uniunea Sovietică s-au produs 4 kg de unt pe cap de locuitor, în timp ce Statele Unite au rămas în urmă, producînd numai 3,7 kg...

În 1959 în unele țări capitaliste canalele marilor orașe au fost blocate multe minute (și uneori chiar ceasuri întregi) de șuvoaiele laptelui aruncat pentru menținerea profiturilor unor nesățioși. În același timp în Uniunea Sovietică colhoznicii și-au consacrat timpul îngrijirii vacilor, pentru ca acestea să dea cît mai mult lapte. Munca lor n-a fost zadarnică. Anul trecut Uniunea Sovietică a produs aproximativ 120.000 litri lapte pe minut, ajungînd la o producție globală de 62 de milioane tone, ceea ce reprezintă o depășire cu 5 milioane de tone a producției de lapte a Statelor Unite...

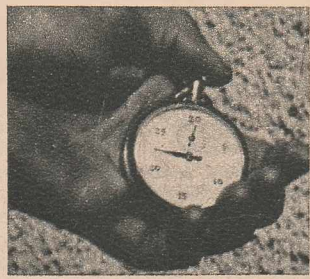
Cine nu știe că dacă în trecut se vorbea despre întunericul care domnea peste Rusia, aceasta se referea nu numai la lipsa de lumină a cărții,

ci și la lipsa luminii propriu-zise. Înainte de revoluție, în întreaga Rusie se produceau 2.100.000.000 kWh energie electrică anual, adică aproximativ 4.000 kWh în fiecare minut. Astăzi, un minut-energie electrică reprezintă în Uniunea Sovietică 550.000 kWh, iar pînă în 1965 producția de energie electrică va crește de două ori. E exprimată aci deosebirea dintre capacitatea de distribuire a întunericului de către țări, moșieri și bancheri — și capacitatea de distribuire a luminii de către Puterea Sovietică...

Una din marile probleme ale zilelor noastre o reprezintă problema locuințelor. În Apus, nenumărați oameni ai muncii sînt constrînși să-și ducă viața în locuințe dintre cele mai mizere sau în orașele în care „casele” sînt făcute din bidoane de benzină (de unde și numele de „bidonville”). Ce poate însemna fiecare zi, fiecare ceas, fiecare minut petrecut într-o asemenea locuință decât un chin nesfîrșit? Pe lume există însă nu numai capitalismul, care îngroapă oamenii de vii, ci și comunismul, care face să crească orașe noi pe pămînt. În Uniunea Sovietică fiecare minut este marcat prin darea în folosință a 4,5 apartamente, ceea ce înseamnă 6.480 apartamente în fiecare zi. Numai Moscova se îmbogățește în fiecare zi cu 250 de apartamente noi. Iar în întreaga Uniune Sovietică se construiește în fiecare an o suprafață locativă echivalentă cu cea pe care o ocupă 40 de orașe a câte 200.000 de locuitori...

Cine a reușit vreodată să de timpului densitatea și bogăția pe care i-o dau oamenii sovietici? Un grup de savanți din Moscova a construit un aparat pentru studiere proceselor ultrarapide din fizică. Aparatul, denumit „lupa timpului” filmează 1.980.000.000 imagini pe minut. Pentru urmărirea pe ecran a acestor imagini ar fi nevoie de 900 de zile și nopți neîntrerupte. Cît timp ar fi nevoie pentru a urmări, fie chiar și pe ecranul minții toate realizările pe care le obțin oamenii sovietici într-un singur minut? Șeștie că în interiorul corpului procesele se desfășoară din totdeauna într-un ritm ultrarapid. Meritul oamenilor sovietici este în să acela de a fi făcut ca în numai 43 de ani (cîți au trecut de la Mare Revoluție Socialistă din Octombrie) să se accelereze enorm ritmul lucrurilor care se petrec într-un minut, dînd lumii o nouă concepție despre scurgerea timpului, a istoriei. Oamenii simt prin toți porii (așa cum simt apropierea echinoxului de primăvară), că e aproape minutul în care toate posturile de radio ale Pămîntului vor anunța călătoria primului astronaut sovietic în Cosmos. Acest minut va deschide o nouă epocă în istoria omenirii. Minutele hotărîtoare pentru progresul omenirii au fost în ultimii 43 de ani determinate de lupta, de munca, de geniul oamenilor sovietici. Nu e firesc ca ei să determine și minutul ce va marca începutul zborului spre stele.

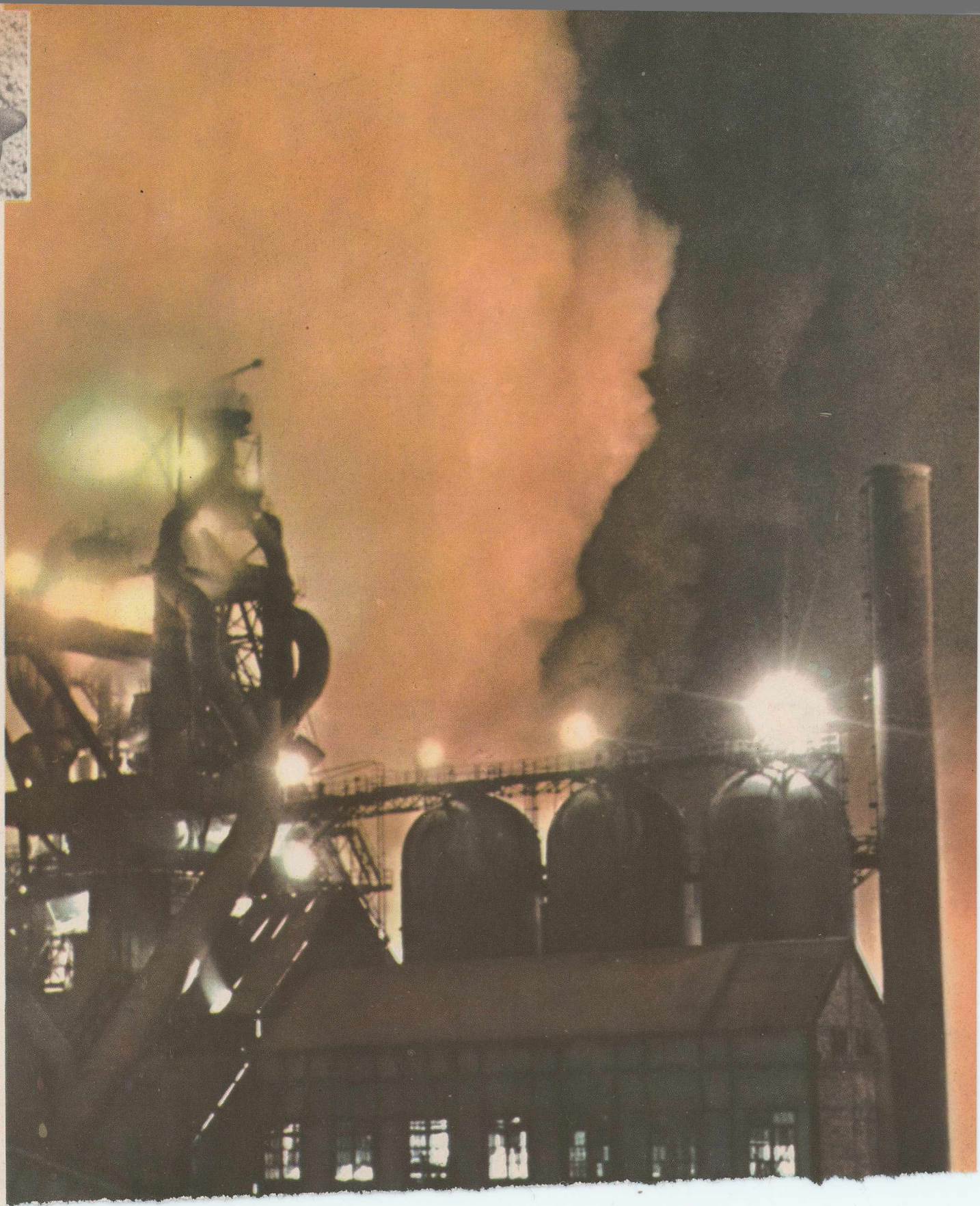
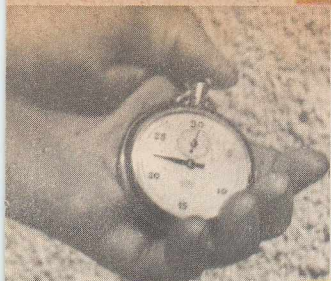
Ovidiu COMȘI

ÎNTR-UN MINUT în Uniunea Sovietică se dau în folosință 4,5 apartamente în orașe și 2 case în localitățile rurale, ceea ce înseamnă 6.480 de apartamente și 2.880 de case rurale noi pe zi.

Înînd seama de ritmul crescînd al construcțiilor de locuințe în U.R.S.S., acum se construiesc anual mai multe apartamente decât în S.U.A., Anglia, Franța, R.F. Germană, Suedia, Olanda, Belgia și Elveția la un loc, cifrele de 15 milioane apartamente și 7 milioane de case de țară prevăzute pentru sfîrșitul septenalului vor fi depășite cu mult înainte de luna decembrie a anului 1965.

În fotografie: arhitecții sovietici discutînd asupra machetei unor noi blocuri de locuințe din Moscova.

ÎNTR-UN MINUT
industria metalurgică
vietică produce 123
de oțel și 90 tone de
tă. La sfârșitul se-
lului producția pe-
va fi de 175 tone de
și 135 tone de fontă
mai din oțelul prod-
tr-un singur minut se
putea fabrica 18 tra-
re mari.

În fotografie: aspect
noapte al unui furn
la Magnitogorsk.

ÎNTR-UN MINUT — în medie, considerînd producția anuală — în Uniunea Sovietică se produc 20 tone de carne, 120 tone de lapte și 1,6 tone de unt, ceea ce, evident, n-ar fi posibil fără cele 124.800.000 tone cereale (recolta 1959).

În anul 1965 se vor produce în fiecare minut 31 tone de carne, 200 tone de lapte și 2,2 tone de unt, iar producția cerealiară va fi de 180.000.000 tone.

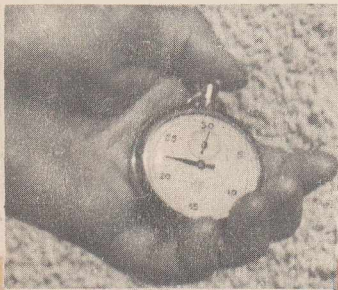
Această imensă cantitate de produse alimentare este asigurată de dezvoltarea necontenită a agriculturii și industriei sovietice.

În fotografie: prin lucrări de asanări, ameliorări și desțeleniri se redau agriculturii în medie pe minut 13 hectare de noi terenuri arabile.

ÎNTR-UN MINUT de pe conveierele uzinelor de automobile din Uniunea Sovietică coboară cîte un automobil. La sfîrșitul septenalului în fiecare minut industria sovietică va produce aproape 2 automobile; mai exact: la fiecare 35 de secunde va coborî de pe conveiere cîte un automobil.

În fotografie: eleganta și solida mașină „Ceaika“ (Pescărușul) produs al uzinei de automobile din Gorki.

ÎNTR-UN MINUT, centralele electrice din Uniunea Sovietică produc 550.000 kWh energie electrică. Până la sfârșitul septenalului, puterea instalată va crește în asemenea măsură, încît se va ajunge, pe întreaga Uniune Sovietică, la o producție de peste 1 milion kWh pe minut. Ceea ce înseamnă că în fiecare minut se va produce atîta energie electrică cît consumă un oraș de 75.000 locuitori într-un an întreg.

În fotografie: aspect de muncă pe șantierul hidrocentralei Bratsk, una din cele mai mari hidrocentrale din lume, care va avea o putere instalată de 4.500.000 kW.

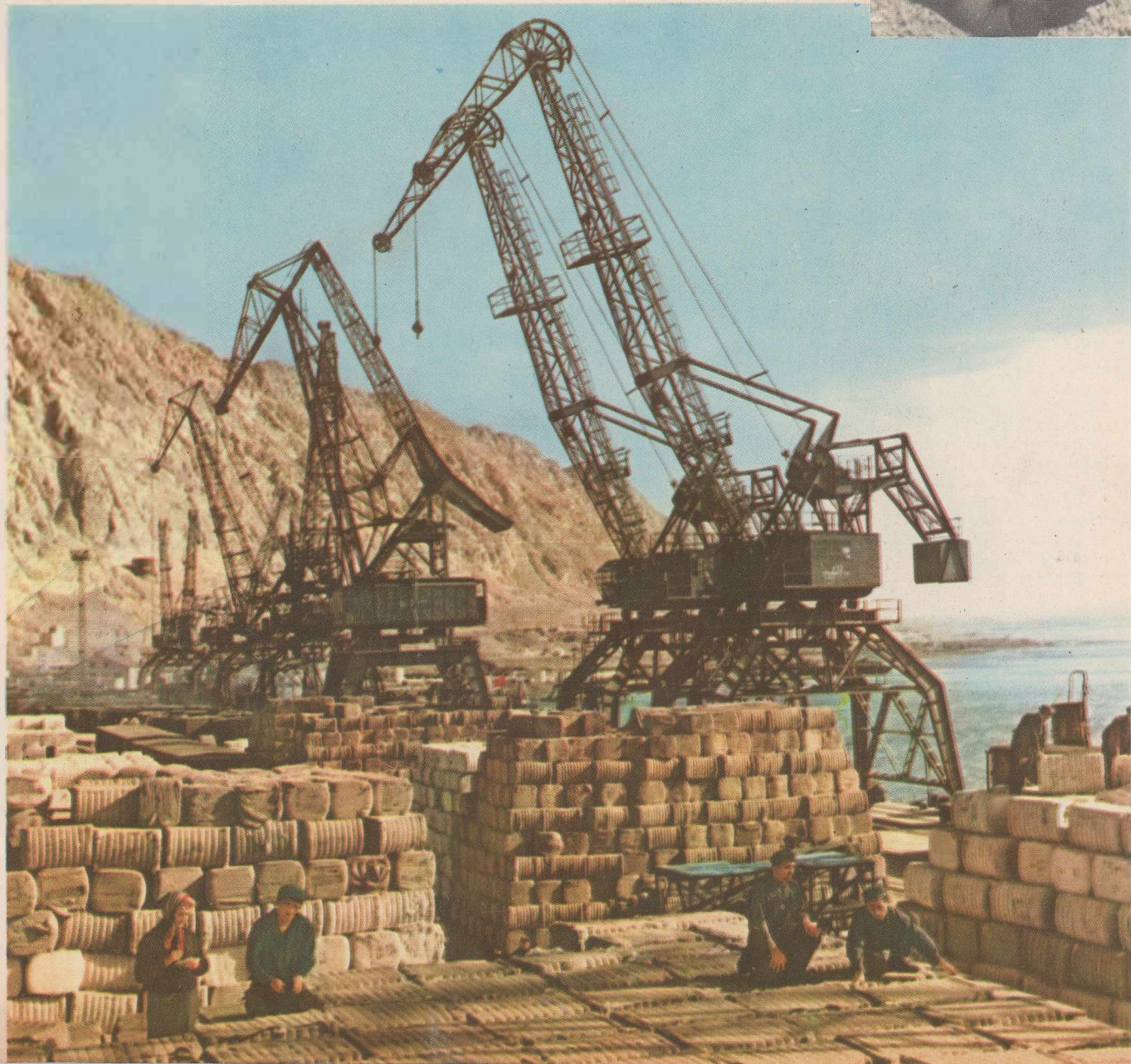

ÎNTR-UN MINUT, oamenii sovietici smulg subsolului 273 tone de țiței și 100.000 metri cubi de gaze naturale, materie primă ce stă la baza unor importante ramuri ale industriei chimice. În ultimul an al septenarului extracția acestora va ajunge la 460 tone de țiței și 300.000 metri cubi gaze naturale în minut.

În fotografie: unul din produsele industriei chimice din U.R.S.S. — anvelopa tractorului „Bielarus”, ale cărei dimensiuni sînt de 500 × 840 mm și care suportă o sarcină de 1.250 kg.

ÎNTR-UN MINUT și numai din bumbac, în Uniunea Sovietică se produc 10.000 de metri țesături diferite. În domeniul producției de țesături de bumbac la hectar, oamenii sovietici dețin încă din 1959 primul loc în lume, producția globală din acel an fiind de 4.700.000 de tone. La sfîrșitul septenarului în fiecare minut se vor produce 16.000 de metri țesături de bumbac.

În fotografie: încărcarea bumbacului din noua recoltă în R.S.S. Turkmene.

RĂZBOI RĂZBOIULUI!

Citind și recitind propunerile făcute de N.S. Hrușciov în fața Adunării Generale a O.N.U., oamenii și-au amintit din nou de memorabila zi de 18 septembrie 1959. Atunci a răsunat pentru prima oară sub cupola Organizației Națiunilor Unite chemarea lansată de primul ministru al Uniunii Sovietice către toate popoarele, către toate guvernele lumii: „Esența propunerilor noastre este ca în decurs de patru ani toate statele să înfăptuiască dezarmarea totală și să nu mai dispună de mijloace de ducere a războiului”.

A trecut un an și în fața Adunării Generale a O.N.U. a răsunat din nou glasul lui N.S. Hrușciov: „Un fel măreț merită eforturi mari. Guvernul sovietic își exprimă speranța că toate statele interesate în întărirea păcii vor da dovadă de asemenea eforturi pentru rezolvarea problemei dezarmării, cea mai importantă a contemporaneității”.

Ca de obicei, cuvintele lui N.S. Hrușciov sînt simple și pe înțelesul tuturor. Sute de milioane de oameni își dau seama că sîntem în fața unei perspective cum n-a mai existat în istorie: în numai 48 de luni lumea ar putea scăpa definitiv de coșmarul războiului, popoarele ar putea arunca definitiv de pe umeri povara înarmărilor, în orice colț al pămîntului s-ar afla, mamele ar putea adormi fără grijă că undeva stocuri de bombe amenință viața copiilor lor...

În timpul cît N.S. Hrușciov s-a aflat la New York, soții Zucker din Arlington, statul Massachusetts, i-au scris: „Vă sîntem recunoscători, așa cum odată vă vor fi recunoscători toți americanii pentru cele ce întreprindeți în scopul salvării păcii în lumea întreagă”.

Din păcate nu glasul acestor americani a fost cel care s-a auzit sub cupola Adunării Generale a O.N.U., ci glasul celor care — incomparabil mai puțin la număr — au propus în locul dezarmării, spionajul; în locul încetării cursei înarmărilor, intensificarea ei; în locul unor relații calde între state, continuarea războiului rece.

Oamenii sînt recunoscători guvernelor țărilor socialiste pentru propunerile privind dezarmarea generală și totală. Dar vorbind despre guvernele care au împiedicat discutarea acestor propuneri în Adunarea Generală a O.N.U., ziarul „Daily Herald” scria: „Cea mai mare parte din ceea ce a spus Hrușciov nu va fi pe placul Occidentului”. Celor 48 de luni care ar putea să aducă lumii pacea, guvernele occidentale le preferă cele câteva minute cîte sînt necesare pentru a împinge lumea într-o catastrofă...

Oamenii consideră însă că e timpul să fie îngropate pentru tot-

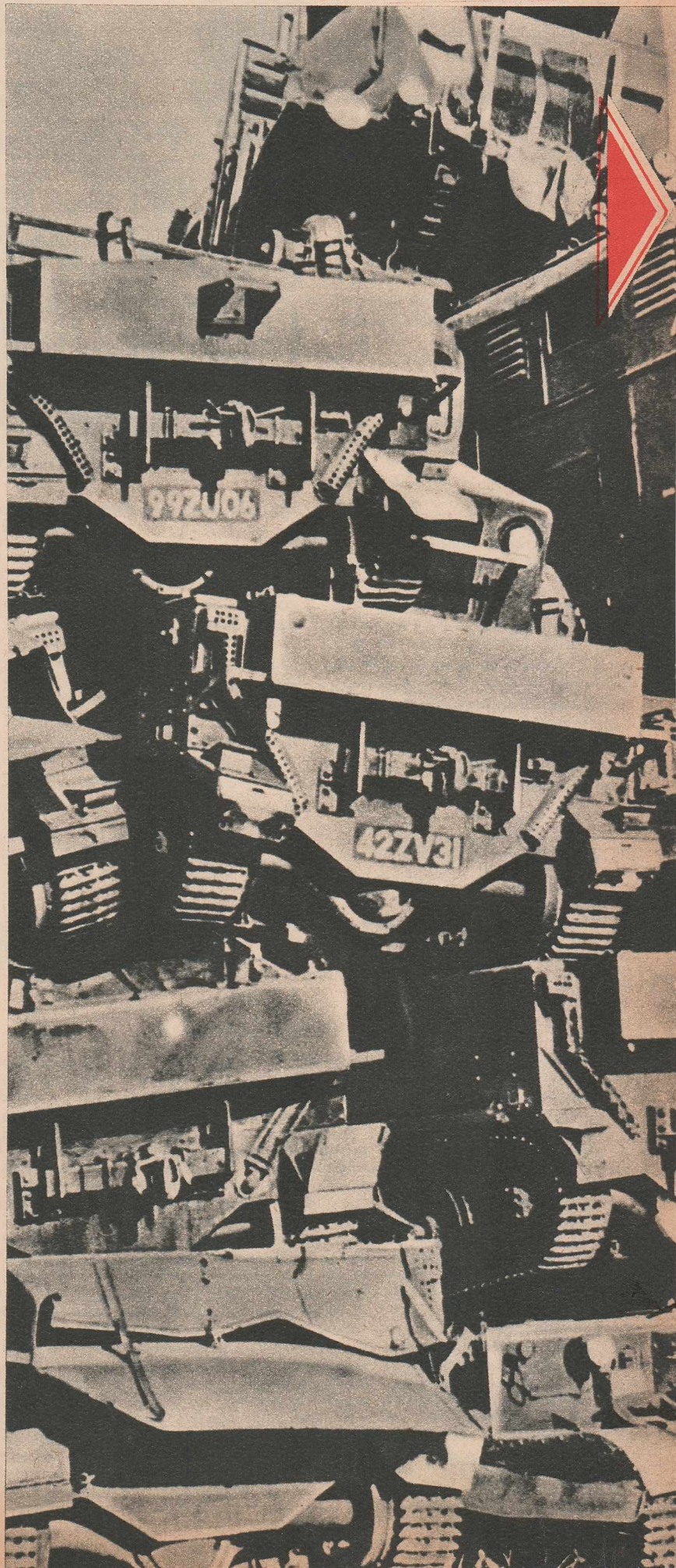
deauna planurile de război, distruse armele, desființate cazărțile. Generația noastră poate înfăptui acest vis de veacuri. Își poate ea asuma răspunderea de a pierde această posibilitate?

Nu demult, unui creier electronic i-au fost date spre selecționare date privind istoria omenirii în ultimii 5000 de ani. Creierul electronic a furnizat rezultate care pot servi drept cap de acuzare în marele proces pe care lumea contemporană l-a intentat războaielor și armelor: în 5000 de ani omenirea a fost zguduită de 14.153 de războaie, cărora le-au căzut victimă 3 miliarde 600 milioane de oameni.

Un alt creier — de astă dată omenesc — a făcut un calcul, menit parcă să sporească puterea rechizitoriului împotriva celui de-al 14.154-lea război pe care-l visează (și pe care-l pregătesc) cercurile agresive imperialiste: specialistul american W. Davidson a arătat că explozia unei singure bombe cu hidrogen poate degaja o energie distructivă mai mare decît energia degajată în urma tuturor exploziilor efectuate în lume în toate războaiele pe care le-a cunoscut istoria, luate la un loc. Pentru orice om cu minte sănătoasă — din cei aproape 3 miliarde de oameni care populează planeta — acum, la mijlocul secolului al XX-lea, este limpede că războiul ar însemna distrugerii de proporții încă nemiîntîlnite, primejdii cum n-a cunoscut încă istoria: o singură clipă ar putea transforma în ruine munca tuturor generațiilor trecute și ar amenința viața și sănătatea tuturor generațiilor viitoare.

Războiul ar fi pentru planeta noastră o adevărată cutie a Pandorei. Pacea — ca o consecință a dezarmării — ar putea fi pentru întreaga omenire un adevărat corn al abundenței.

Luînd cuvîntul în Adunarea Generală a O.N.U., Eisenhower a vorbit din păcate în numele celor „cîteva minute” și nu în numele celor 48 de luni care ar putea marca trecerea omenirii într-o eră nouă. Președintele S.U.A. a anunțat că e gata să acorde țărilor slab dezvoltate un ajutor de 100 de milioane de dolari, dar a omis să spună că bugetul militar al S.U.A. se cifrează la 46 de miliarde de dolari, el fiind adică de 460 de ori mai mare decît ajutorul oferit cu atîta „generozitate”. Soluția ridicării economice și culturale a țărilor înapoiate — înapoiate din vina cui, se știe prea bine — nu stă însă în fărîmiturile rămase de la ospățul zeului Marte, ci în crearea acelor condiții în care oamenii să poată beneficia pentru ei înșiși de energia și banii care astăzi se irosesc pentru arme.

**LA FIER VECHII — aceasta trebuie să fie
destinația tuturor armelor.**

Adresindu-se Adunării Generale a O.N.U., tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat: „Trăim într-o lume care dispune de bogății imense, de mijloace tehnice perfecționate, în stare să asigure condiții mai bune de viață întregii populații a globului. Eliberarea omenirii de povara tot mai apăsătoare a cheltuielilor militare și a cursei înarmărilor ar deschide calea spre valorificarea într-o măsură tot mai mare a acestor imense posibilități”.

Ce câștigă mai mult adeziunea oamenilor: proiectele a milioane de case sau proiectele avioanelor capabile să distrugă într-o clipă sute de mii de case?

De ce au nevoie mai mult părinții: de școli în care copiii să se pregătească pentru viitor sau de bombe care pot lăsa din copii doar o amintire?

Ce le este oamenilor mai necesar: o rețea deasă de spitale în care să se dea bătălia împotriva morții sau rachete de război capabile să transporte moartea în orice parte a globului?

Oamenii au și calculat ce s-ar putea face cu cele 100 de miliarde de dolari care se cheltuiesc anual în lume pentru înarmare.

Cu banii care se cheltuiesc astăzi pentru înarmare în numai o lună, s-ar putea crea în Africa — folosind apele fluviului Congo — două mări cu o suprafață de 2.100.000 km p, care ar schimba complet clima și condițiile de viață din inima continentului negru.

Cu banii care se cheltuiesc pentru înarmare în șapte luni, s-ar putea lega Statele Unite cu Uniunea Sovietică printr-un baraj lung de 74 de kilometri — ceea ce ar îngădui, pe lângă stabilirea unor căi directe de comunicare între cele două continente, încălzirea unor regiuni întregi și construirea unor centrale electrice cu capacități uriașe.

Una din demonstrațiile antirăzboinice ale populației din R. F. Germană, demonstrație desfășurată sub lozincile: „Vrem unt, nu rachete!”, „Nu înarmare atomică, ci asigurări sociale!”

Planurile de război par să fi copleșit în zilele noastre capetele unor. Dar capetele majorității oamenilor sînt pline de planuri grandioase, capabile să ușureze viața pe pămînt. Pentru realizarea unui bombardier american „B 70” e nevoie de 14.500.000 de „ingineri-oră”. Dar dacă toți inginerii lumii și-ar cheltui capacitatea lor de gîndire și creație nu la fabricarea bom-

bardierelor, ci la construirea de orașe, baraje, rachete interplanetare? Există de pe acum în mapele inginerilor peste 40 de planuri care pot să pară fantastice, dar care sînt perfect realizabile: calea ferată Londra-Moscova-New York; devierea curentului Golfstream; schimbarea cursului Nilului; irigarea regiunilor secetoase cu ajutorul aisbergurilor; călătorii spre Marte

și Venus; o sondă care să atingă centrul pămîntului... De ce anume e nevoie pentru ca toate acestea să devină realitate? De un singur lucru: de DEZARMARE. Adică e nevoie ca lumea să folosească cele 48 de luni propuse de Uniunea Sovietică pentru a face să triumfe rațiunea...

Em. DRAGU

RECOMANDĂRI PENTRU O SUBCOMISIE

— folieon —

de Sergiu FĂRCĂȘAN

În lume s-a mai născut o subcomisie. Ea s-a ivit în S.U.A. și este intitulată, ca mai toate subcomisiile, „specială”. Naș al noului născut este Vinson, președintele Comisiei pentru serviciul armatei a Congresului american. Subcomisia a fost proclamată imediat după ce Mitchell și Martin, foști angajați ai serviciului de spionaj american, au ținut la Moscova senzaționala conferință de presă prin care demascău activitatea de provocări a spionajului imperialist.

„Subliniind că cercetările se vor efectua în legătură cu ultimele eșecuri ale serviciului de spionaj american — scriu agențiile de presă — Vinson a declarat că această subcomisie va acorda o atenție deosebită metodelor de recrutare și de verificare a agenților spionajului american”.

Între condițiile necesare pen-

tru recrutarea spionilor americani, dl. Vinson va trebui să țină seama de câteva, asupra cărora îl facem atent.

Se oredea că șomerii în căutare de lucru, găsind la spionaj slujbe cu salariu mare, vor fi mulțumiți de noua lor situație. Iată însă că cei doi matematicieni, șomeri înainte de a intra în slujba spionajului american, scribîți de treaba la care erau puși și vrînd să lucreze în specialitatea lor, pînă la urmă s-au dus să ceară de lucru în U.R.S.S.

Prin urmare: nu angajați foști șomeri — inima lor e periculoasă; și: nu angajați matematicieni — au prea multă logică. În general, ca să fiți mai siguri, nu angajați decît rudele marilor bogași din fruntea trustrurilor; nu rudele bogate, căci acelea n-au nevoie de bani și nu se bagă în treburi riscante — dar nici rudele sărace, căci în

sufletul acestora clocotesc uneori sentimente prea puțin potrivite pentru serviciul de spionaj. Nu angajați mame, căci acestea se gîndesc prea des la viața copiilor lor; nu angajați nici îndrăgostiți, căci aceștia se gîndesc la viața ființei iubite și nu mai sînt destul de zeloși în activitatea pregătitoare de război; în general, nu angajați oameni cu sentimente omenești. Nu angajați proști, căci aceștia vor face greșeli compromițătoare pentru spionajul american; dar nu angajați nici deștepti, căci dacă sînt cu adevărat deștepti, vor observa curînd că au ceva mai bun de făcut.

O dată îndeplinite condițiile de recrutare, spionii trebuie puși să spioneze. Dar, admitînd că ar reuși să facă treaba asta — cazul lui Powers arată însă că așa ceva e prea puțin probabil — nu e bine să-i lăsați să spio-

neze prea multă vreme Uniunea Sovietică. Spionînd, ei vor observa că statul sovietic desfășoară o construcție pașnică gigantică, începe să întreaacă nivelul producției americane și să asigure pentru viața omului condiții fără precedent în istorie. Să nu-i lăsați să spioneze nici celelalte țări socialiste, căci după un timp agenții vor fi nevoiți să constate că aici se ridică o viață mai dreaptă, mai demnă și mai bună decît în țările bazate pe exploatare și se vor moliși și ei de idei „subversive”. Nu-i lăsați să spioneze nici în țările Asiei și Africii, căci, văzînd lupta popoarelor respective, spionii riscă să se infecteze de „morbul” luptei pentru libertate. La urma urmei, poate ar fi mai sănătos să-i lăsați să spioneze doar pe aliații din N.A.T.O. — e și mai lipsit de riscuri — dar și aici afli atîtea lucruri neplăcute, înct, la urma urmelor, cel mai bine ar fi poate ca acești spioni, bine recrutați, bine verificați, bine dezinfecțai, bine indoctrinați și bine salarizați, să spioneze pe cetățenii americani.

Cum însă în rîndul cetățenilor

americani crește împotrivirea față de politica agresivă, față de înarmări și față de însăși politica americană de spionaj, bieții agenți sînt expuși și aici unei contaminări cu idei dacă unei contaminări cu idei dacă nu roșii, măcar roz, și dacă nu roz, măcar albe, de pace. De aceea, cel mai bine și mai bine ar fi ca spionii să se spioneze unii pe alții. Astfel, ei vor fi ferii de influențele exterioare nesănătoase și demoralizante, iar cazurile de dezertare ar putea fi mai lesne preîntîmpinate. Fiecare spion să spioneze pe un alt spion și să fie la rîndul lui spionat de alt spion; pentru mai multă siguranță, fiecare să se spioneze pe el însuși, să se asculte ce spune în somn, copilul să fie spionat încă din pîntecele mamei, spionii să aibă reducerea la cinema și la autobuz, pretutindeni să se afle numai spioni și arme, cu excepția locurilor unde se află numai arme și spioni.

Bănuiesc — fără să am pe acolo nici un spion — că unele din aceste recomandări nu s-departă de cele pe care le va adopta subcomisia specială americană.

Numai într-o singură duminică...

Pe drumul cu largi orizonturi al agriculturii socialiste pășesc din ce în ce mai mulți țărani muncitori. Multe întovărășiri în care oamenii au deslușit mai bine folosul muncii în comun se transformă acum în gospodării agricole colective.

Ca și în alte duminici ale însoritului octombrie, duminică 16 octombrie s-au inaugurat noi gospodării agricole colective. Numai în regiunea București s-au constituit 14, dintre care 6 în raionul Videle. În multe locuri (Cernica — raionul Brănești; Parisești și Crevenicu — raionul Videle ș.a.) întregul sat a intrat în gospodărie.

„Mulțumesc și totodată asigur pe muncitorii și țăranii membri ai Partidului Muncitoresc Român, că noi, cei de la Chirnovi, vom fi oameni harnici și de nădejde. Vom face din gospodăria noastră una fruntașă pe raion” — a spus, la inaugurarea gospodăriei „Tudor Vladimirescu” din Chirnovi, tovarășul Nicolae Stanimir, pe care țăranii muncitori l-au ales președintele noii gospodării.

Inaugurarea noilor gospodării agricole colective a avut loc sub semnul importantelor evenimente politice pe plan internațional ale acestui sfârșit de toamnă. Numeroși țărani muncitori și-au semnat cererile de intrare în gospodărie tocmai în zilele în care la O.N.U. tovarășul N. S. Hrușciiov și, alături de el, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și alți conducători din țările lagărului socialist făceau să răsună în lumea întreagă o chemare puternică la lupta pentru pace, pentru coexistență, pentru dezarmare, pentru lichidarea rușinosului colonialism. „Pacea” și-au denumit tinăra lor gospodărie țăranii muncitori din Cernica, iar cei din Lețcani (regiunea Iași) și-au denumit-o „7 Noiembrie”, ca semn al indestructibilei prietenii ce ne leagă de marele popor sovietic.

În paginile de față prezentăm câteva imagini fotografice de la inaugurarea unor gospodării agricole colective, care a avut loc duminică 16 octombrie a.c.

E. D.

Fotografiile realizate de o brigadă de fotoreporteri ai revistei „Flacăra”

1 Ultimele pregătiri la G.A.C. „Tudor Vladimirescu” din Chirnovi — Oltenița. Membrii corpului didactic dau și ei o mână de ajutor.

2 Proaspeții colectivști de la „Pacea”, din Cernica — Brănești, au primit frumoase daruri din partea unor colectivști mai vechi. Iată-l pe cel din Tămădău și Fundulea, care le-au adus în dar, printre altele, o minzată, două seroafe, semințe de grâu, porumb și floarea-soarelui.

3 Primul care-l felicită pe noul președinte al G.A.C. „Tudor Vladimirescu” este tovarășul Vișa Nicolae, secretar al comitetului raional P.M.R. Oltenița.

Cu încredere în viața cea nouă, în viitorul copiilor... (G.A.C. „Grigore Preoteasa” din Crevenicu — Videle).

Numeroși oaspeți, țărani muncitori din alte sate încă ne-colectivizate, au fost poftiți la inaugurarea G.A.C. „Gheorghe Doja” din Parisești — Videle. Iată un grup urmărind festivitatea.

Le vorbește noilor colectivști din comuna Videle bătrînul Petre Florida din Fătăchești, care după o viață întreagă de trudă, abia ← acum, în colectivă, trăiește bucuria vremurilor noi.

Două fotografii (dreapta și jos) de la inaugurarea G.A.C. „7 Noiembrie” din Lețcani — Iași.

ACASA

la prieteni

...Și, într-o bună dimineață (chiar dacă nu în aceeași) două trenuri au plecat din gară. Așa cum pleacă orice tren: la semnalul șefului de gară și cu o șuierătură a locomotivei. Unul se îndrepta spre Moscova, celălalt spre Budapesta. Două trenuri obișnuite, ca toate trenurile. Și totuși două trenuri neobișnuite, datorită încărcăturii lor deosebite. Într-unul, alături de călătorii obișnuți, se aflau... „Carmen”, „Othello” și „Răscoala”, iar în celălalt „Azilul de noapte”, „Moartea unui comis voiajor” și „Mamouret”! Trenurile transportau deci (în cunoscutele turnee) două teatre, cu recuzite, oameni și cu o încărcătură suplimentară ce nu poate fi convertită în cifre: de sentimente prietenești!

Apreciați unanim la Moscova și la Budapesta, artiștii români au cules ropote de aplauze și au semănat din plin frumoasele sentimente pe care poporul nostru le nutrește popoarelor prietene care au găzduit turneele.

Orice turneu peste hotare amplifică răspunderea teatrului, pentru că-l transformă într-un mesager direct al artei patriei. Artiștii noștri s-au dovedit a fi plini de răspundere!

Desigur, o cronică anticipată și... laudativă; deducem asta nu numai după rezultatele, devenite azi notorii, dar și după zimbetele solistului nostru Mihail Arnăutu și atenția încordată a directorului Teatrului de operă și balet al R.P.R., Mihai Brediceanu.

Artiștii noștri se întrefin, după un spectacol, cu N. Kermarskaia, artistă a poporului din R.S.F.S.R., și cu I. Martînoș, secretar al Uniunii compozitorilor sovietici.

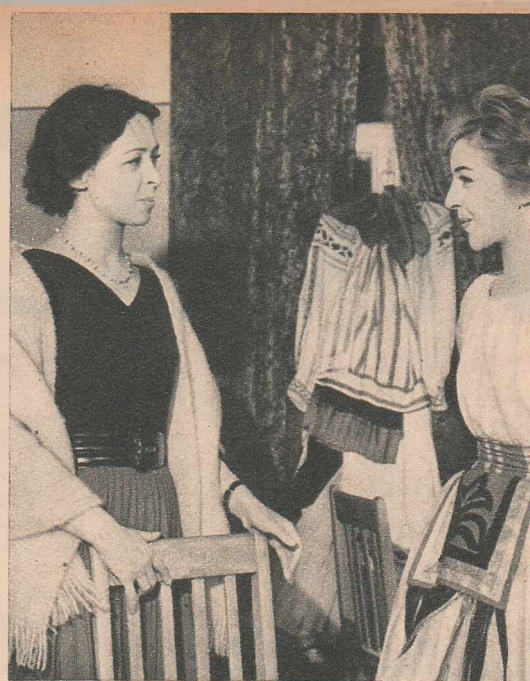

„Da, pe scena „Madach“-ului, dumneavoastră ați făcut să strălucească arta teatrală românească!”

Și, în semnul unei adânci prețuiri și mulțumiri, o prietenească strângere de mână, la care „bunicuța Mouret” răspunde cu binecunoscutu-i zîmbet.

Artista poporului Lucia Sturza-Bulandra și actrița maghiară Németh Marika (cunoscută la noi din interpretarea „Silviei” din opereta cu același nume) la Clubul artiștilor din Budapesta.

Cine și-ar fi putut imagina că „indiscreția fotografică” va surprinde momentul în care se consumă un regret comun, sincer și puternic?

— Îmi pare nespuse de rău că nu ați venit cu întreg baletul dvs. despre care am auzit atâtea lucruri frumoase!

— Și nouă ne pare nespuse de rău că nu am putut vedea multe spectacole sovietice de balet.

Discuția e dusă de Elena Vlăssova, solistă de balet la teatrul „Stanislaovski și Nemirovici-Dancenko”, și prim-solistă noastră Valentina Massini.

Și fiindcă-i și Paul Sava pe aici, de astă dată îl întrebăm noi în chip de examinatori...

— „Poznașa”—ne răspunde el, fără severitatea de la „Cine știe câștigă”—vrea să ne explice „pe românește” cât de mult i-au plăcut spectacolele noastre și... o dorim miinile!

La un cocteil oferit de Ambasada română din Budapesta, apreciată actrița maghiară Töröcsk Mari, în mijlocul unui grup de actori români — Tanzi Cocea, Marius Pepino, Paul Sava, Vasile Florescu, Ileana Predescu.

„De cum am sosit, ne-au călădură și ne-au strâns mîinile cu mîinile acesti mari prieteni noștri!” (Spațiul restrîns al explicației-foto nu ne îngăduie reproducem toate destăinuirile tuziaste ale lui Oleg Danovs.

După premiera „Priculicis-au reîntîlnit vechi prieten, fesori și „elefi”: Oleg Danov, N. Cikalova, solistă de balet a troului Mare (care a dansat scena bucuresteană), balei S. Popescu și prim-maestrul dilet N. Smirnov, care a mla noi, asistat de Oleg Danov, mult apreciat spectacol „Cățul de aramă”.

Bucătarii restaurantului; în mijloc, tov. Gh. Popa.

„Rumunské mititei“

Meniul restaurantului „Savarin“ este, pentru praghezi ca și pentru străinii care se-ntîmplă prin Praga, o garanție. Mențiunea: „Pro Váš pripravil kolektiv kuchařů s. Kočho“ — sau, pe românește „Colectivul gastronomic al tov. Kočh a preparat pentru dv.“ — este echivalentă cu un blazon. O găsești în josul listei de bucate și îți oferă certitudinea calității.

De la o vreme însă, specialitățile tov. Kočh au găsit un serios concurent în ceea ce pe meniul restaurantului „Savarin“ are denumirea de „Rumunské mititei“ și face deliciul statornicilor clienți ai localului de pe Prikope. Motiv pentru care numelui consacrat al tov. Kočh i s-a alăturat și acela al tov. Gheorghe Popa: „Pripravil pro Váš s. Popa“. Este un nou element de prestigiu și, mi se pare, mesele de la „Savarin“ parcă nu mai prididesc, în serile cînd se anunță „mititei românești“.

H. L.

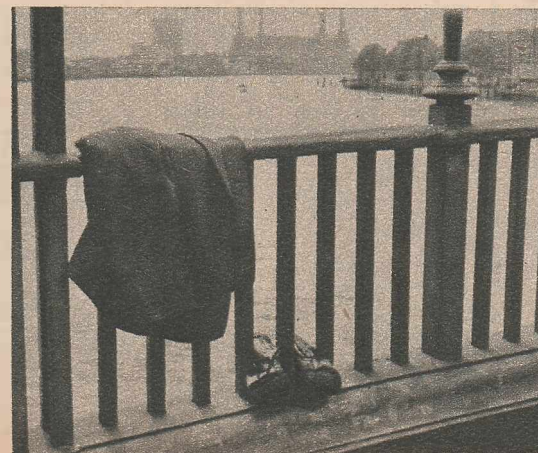
LUNA ÎȘI DEZVĂLUIE „SECRETELE“... 500 de noi date despre suprafața Lunii au fost obținute de astronomii sovietici în urma studierii fotografiilor sosite din Cosmos. Aceste interesante date vor servi la alcătuirea, în scurtă vreme, a unui nou atlas lunar. Deocamdată, cele 500 de puncte nou descoperite sînt marcate pe globul lunar de către pictorul E. Tiuleaev.

← DIN PAIE DE OREZ sosite din R. D. Vietnam specialiștii din Praga au creat nenumărate modele de coșulețe și genți împletite, deosebit de apreciate în R. S. Cehoslovacă.

← MARILE REVĂRSĂRI DE APE din Franța au produs pagube materiale considerabile, mai ales în centrul și sud-vestul țării. Foarte mult a avut de suferit pitorescul orașel Aubusson. Fotografia redă un aspect din centrul orașelului, în timpul inundației.

← ALARMĂ FALSĂ. Găsind pe podul Vauxhall din Londra o haină și niște pantofi, poliștii au căutat în apele Tamisei trupul sinucigașului. Cum toate cercetările au rămas zadarnice, e de presupus că cineva a vrut să joace un renghii poliției londoneze...

„BALETUL AFRICAN“ din Republica Guineea a dat câteva reprezentații în Europa, făcînd cunoscută astfel arta coregrafică și muzicală a popoarelor africane. De un mare interes s-a bucurat evoluția lui Kou-ragaan Kouroma, care scoate sunete din flaut cu ajutorul... nasului.

Lecții...

Concurența și goana după cititori fac pe editorii publicațiilor de tot felul din S.U.A. să folosească cele mai neverosimile mijloace pentru a nu le scade tirajul, pentru a smulge un abonament în plus.

De curînd, o astfel de revistă, avidă de a produce senzație în rîndurile cititorilor, a publicat un articol tehnico-popularizator, cu titlul: „Fabricați-vă voi înșivă o rachetă!“ Urmău lista de piese, compoziția combustibilului și indicațiile respective necesare construirii unei astfel de unelte „domestice“, pe care probabil că directorul publicației o socotea necesară în gospodăria omului...

O săptămîină după apariția articolului, redacția revistei a pierdut 22 de abonați. Faptul n-ar fi fost prea grav, dacă acești bieți abonați n-ar fi fost pierduți și de către familiile lor... Cei 22 au pierit în urma încercării de a pune în practică sugestivul titlu: „Fabricați-vă voi înșivă o rachetă!“

Anton ALEXE

Era, într-o mică fereastră, lumina Marelui Octombrie...

de Cicerone THEODORESCU

Cu mai bine de un sfert de veac în urmă, la o fereastră — mai este și acum — la ultimul etaj al unei clădiri din București. Geamurile ei licăreau arzătoare în razele de aur ale lui Octombrie, reflectându-le cu putere către suprafața de frunze roșii a grădinii Cișmigiului, tre vorburile de fum ale fabricilor orașului, tre negura care se întindea peste țara întreagă. O medalie de intensă lumină lichidă, ca un izvor fosforescent, părea că sticlește, acolo de sus, irisul unui ochi viu, de veghe de speranță, pe cerul întunecat al toamnelor noastre de atunci...

Pe zidul acelei clădiri, la nr. 6 al străzii g. Saligny, este fixată de anul trecut o mică acă de marmură care amintește trecătorilor: „*În această casă a funcționat în anul 1934 organizația Amicii U.R.S.S., organizație de masă care, sub conducerea Partidului Comunist Român, a militat activ pentru legături de prietenie Uniunea Sovietică...*”

Muncitori, inovatori și raționalizatori din fabrici, uzine, mine, fruntași ai recoltelor agricole, oameni ai științei, artei și culturii, profesori și învățători din toată țara trec să tească aceste cuvinte când vizitează Capitala.

În cei mai vârstnici, ele răscolesc nenumărate scumpe amintiri. Mulți dintre ei țin minte arte bine mica odăită de la etajul șase, ultimul etaj al acestei clădiri.

Acolo, acum 26 de ani, Partidul Comunist român instalase una din cabinetele sale de comandă, prin care făcea să răzbată în masele populare — izolate în întunericul neștiinței, ciuite de furtunile asupririi — cuvântul nădejdiei și al adevărului despre Uniunea Sovietică.

Pe atunci Marele Octombrie nu putea fi sărbătorit în mod public într-o zi anume din calendar, și nici măcar într-o anumită lună. Așce că ori de câte ori oamenii izbuteau să se lunge laolaltă pentru a vorbi între ei și a forma și pe alții despre noile mărețe realizări în primul stat al muncitorilor și țăranilor, ori de câte ori ei puteau înghesba o asemenea reuniune, atunci, în acea zi, era în realitate pentru ei sărbătoarea Marelui Octombrie.

Iată în ce condiții mica odaie de la ultimul etaj al clădirii din str. ing. Saligny devenise unul din locurile de unde pornea organizarea — în felurite case de tovarăși — a serilor de lectură din proza și poezia sovietică (Gorki, Gladkov, Maiakovski, Blok, Esenin); sau a conferințelor despre teatrul sovietic (Stanislavski, Tairov, Meyerhold); sau a participării muncitorilor la filmele sovietice scăpate cenurii (Crucișătorul Potemkin, Locotenentul Kije, Toată lumea ride, cîntă și iubește), pe lângă poliția secretă, uneori și armata, mișunau la fața săliilor de conferințe sau a cinematografelor respective.

Mărturisind credința fierbinte în victoria socialismului și în alte țări, se citeau la acele reuniuni pagini din Romain Rolland, din care se făceau formulări ca acestea trăiesc și azi în memoria multora: „Revoluția Sovietică a fost o revoluție mult mai mult decât o revoluție de libertate, care se revoltau de nedreptatea socială și nădăjduiau un regim social mai bun. Noi am purtat visul acesta în atmosfera sufocantă din anii dinaintea războiului și din

anii furtunii ucigașe. Numai speranța în realizarea acestui vis ne-a mai lăsat să trăim. Așadar, Revoluția din Octombrie e născută și din credința noastră. Victoria ei e și a noastră. Soarta noastră e legată de soarta ei”.

Se citeau de asemenea vechile articole ale scriitorului român Gala Galaction (care izbucniseră să apară în 1919) „...În Rusia autocrată de acum câțiva ani, proletariatul revoluționar e stăpîn, iar soarta regimului țarist, orice ar fi să se mai întîmple de aci înainte, a coborît în sicriul istoriei. Puterea celor mulți, atîta vreme ignorată, risipită și neorganizată, a umplut cerul lumii și ochii noștri cu splendorile fulgerului... Cine poate să rămînă nesimțitor cînd aceste prevestiri superioare, cînd însuflețirea atîtor oameni oțeliți bat orice alte impresiuni și țin pe loc luarea-aminte și admirația noastră? Cei mulți, cei nedreptățiți, cei ce muncesc pentru toată lumea vor să aplice bătrînei și nedreptei noastre societăți terapeutica lor cea nouă.

Să-i ajutăm din toată inima!”

Într-o zi, ferestrele odăii de la ultimul etaj al clădirii din str. ing. Saligny s-au deschis larg și un vînt proaspăt le-a scuturat ca pe niște crude aripi fericite înaintea zborului făgăduit: venise vestea că, dintre cei zece delegați ai *Asociației Amicii U.R.S.S.*, toți, firește, cu pașapoartele confiscate, scriitorul Alexandru Sahia reușise totuși să înșele teroarea și capcanele siguranței și să ia parte la adunarea festivă din Piața Roșie... Era în 7 Noiembrie 1934.

ridicase între poporul român și lumina Marelui Octombrie trebuia cu orice chip fărîmițat, bucată cu bucată. Pentru aceasta, partidul clasei muncitoare a trebuit să dea lupte grele, în care au căzut atîția dintre cei mai buni fii ai săi.

...Dar a venit fascismul, s-a întărit teroarea, s-au umplut închisorile, s-au înmulțit condamnările la moarte.

Barajul de beznă s-a făcut și mai apăsător. El a putut să fie spart și spulberat pe de-a-tregul prin insurecția armată de la 23 August, prin ajutorul frățesc al ostașului sovietic și, după eliberare, prin sprijinul multilateral al eroicului popor vecin și prieten.

Astăzi, împreună cu întregul nostru popor, scriitorii consideră aniversarea Marelui Octombrie drept propria lor sărbătoare.

În toate țările se poate observa că întărirea și dezvoltarea continuă a forțelor scriitoricești înaintate urmează cu hotărîre mersul întăririi și dezvoltării continue a forțelor păcii și socialismului.

Nicăieri în lume nu mai întîrzie în cețurile otrăvite ale incertitudinii sau pe mările nebuniei sinucigașe decât cei care se lasă amăgiți, cînd nu se complac, conștient și rentabil, în mrejele unor sirene mincinoase.

Lupta popoarelor noastre sub steagul victorios al lui Lenin ne apare azi cum nu se poate mai firesc prezentă în opera, în inima, în viața de fiecare zi a scriitorilor.

Împărtășindu-ne de la acest crez, am încercat aici să amintim de acea mică fereastră a cărei lucire năzuia către marea lumină a prieteniei de azi dintre poporul sovietic și poporul român.

Era, sus, numai o mică fereastră spre văzduhurile de azi, dar n-am uitat licărirea de atunci și avem datoria să adăugăm modestul ei omagiu la strălucirea și gloria nepieritoare a Marelui Octombrie.

COPERTA NOASTRĂ: desen de N. POPESCU

Pavel BUNIN: La un miting, în neuitatele zile ale lui 1917. (Din seria desenelor despre revoluția din 1917).

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile postale din țară și la
factorii postale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU. Tipărit la Combinatul Poligrafic Casa Șcintei „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

CUM SE EXPLICĂ..

de Al. MIRODAN

Cițiva dintre sportivii sovietici care au dus peste hotare faima sportului sovietic:

- ① Șahistii Mihail Tal (sfînga) și Mihail Botvinnik.
- ② Gimnastul Boris Șahlin.
- ③ Ciclistul Viktor Kapitonov.
- ④ Atletul Valeri Brumel...
- ⑤ ...Și atletul Robert Savlakaдзе.

Cum se explică ascensiunea uluitoare a sportului sovietic de la anonimul de acum cîteva zeci de ani la locul ocupat astăzi, net și necontestat în arena mondială? Iată o întrebare pe care Occidentul, obișnuit cam multă vreme să stăpînească sportul ca și toate cele, și-a pus-o mai întîi, uimit, după Olimpiada de la Helsinki, a repetat-la Melbourne acum patru ani și a rostit-o din nou prin glasul cîtorva mii de comentarii și comentatori, în clip cînd clasamentul pe națiuni (oricum și în orice chip a fi fost întocmit el) al jocurilor de la Roma a confirmat adevărul că sovieticii i-au depășit pe americani și că depășesc, îi depășesc mereu...

...Cum se explică ascensiunea, uluitoarea ascensiune? O vorbă franțuzească spune că „toate se explică aici pe pămînt”. Cheia problemelor dificile nu trebuie căutată mai sus ori mai jos sau pe de lături ci aici unde ne aflăm în viața. Am citit cronici destule din Apus iscălite de oameni care alergau gîfîind pe hîrtie în căutarea senzaționalului iscodind în dreapta și-n stînga după metode neștiute de antrenament și tainice sisteme ale jocului. Naivă este neală: dacă vrei să afli izvorul locului I pe glob, plimbă-te pe străzile Moscovei. Sau vrei să știi de unde și cum a răsărit săritorii în înălțime? Răsfoiește planurile cincinale „Totul se explică aici pe pămînt”. Ascensiunea, uluitoarea ascensiune a sportului sovietic s-a produs mină-n mină cu ascensiunea, uluitoarea ascensiune a societății sovietice.

S-au construit în Urali, la Kiev și în Siberia depărtat combinate întrecînd tot ce a înălțat Europa industrială de-a lungul timpului; o dată cu șarjele de oțel din furnale au țîșnit pe stadion și cei 11 fotbaliști care au cucerit la Paris Cupa Europei.

S-au desțelenit în locurile nerăzbite pînă atunci de oameni pămînturi și au izvorit din lut recolte pentru două sute de milioane de oameni; o dată cu grîul spre soare și înălțat Valeri Brumel trecînd înălțimea la 2,20 m...

S-a apăsat pe mecanism la momentul potrivit și în spații a zburat mai sus decît oricare invenție sputnicică născut în socialism; o dată cu știința superfină a zborului dincolo de marginile pămîntului s-a creat parcă și știința despre perfecționarea trupului uman și, rezultat, discul aruncat de Tamara Press a atins un punct neatins încă de nici o atletă a globului...

S-a dus baletul sovietic în turneu prin continente și în casele teatrelor ședea lumea pe scaune portative și nu mînca 24 ore să ia bilete și ziarele s-au înclinat în fața artei care ocupă locul I; o dată cu dansatoarele, au pornit în turneu gimnastele și medaliile de aur s-au îndreptat toate către ele și ziarele s-au înclinat în fața sportului care ocupă locul I.

...Așa se explică ascensiunea, uluitoarea ascensiune a sportului sovietic. Tal, Kapitonov sau Bolotnikov sînt fructele aceluiași pom din care au rodit sputnicii, spargătorul de gheață atomic, centrala electrică de la Kuibîșev și TU-104.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„PORTUL FĂRĂ APĂ” (foto 1) despre care se vorbește în titlul filmului este Odesa — marea poartă din sud a Uniunii Sovietice. În 1941, cînd fasciștii înconjuraseră orașul supunîndu-l unui cumplit asediu, Odesa era complet lipsită de apă potabilă. Uzina de unde porneau conductele se afla pe teritoriul cotoplit de nemți. Orașul și locuitorii săi erau sortiți unei morți sigure, chinuloare și lente. Un grup de marinari sovietici, trimiși din

Sevastopolul aflat de asemenea sub tirul artileriei fasciste, primește misiunea de a veni în ajutorul „portului fără apă”. Și iată: cu prețul vieții, apa dătătoare de puteri curge din nou în conducte. Istoria împlinirii acestei eroice misiuni ne este relatată în filmul „Portul fără apă”, producție a studioului cinematografic din Odesa care are drept principal interpret pe Viaceslav Tihonov, actor prețuit din creațiile sale în filmele „O întîm-

plare extraordinară” și „Micimán Panin”.

„PASĂREA CERULUI” (foto 2), producție a studiourilor din R.P. Ungară, ecranizează o năvelă a clasicului literaturii maghiare Zsigmond Moricz. Panni, eroina năvelei, e o fată frumoasă, tînără, mîndră și ambițioasă. Ea îi iubește pe Mihaly, un finăr pe potriva ei. Sărăcia de acasă și faptul că omul pe care-l iubește a trebuit să plece aiurea, în cău-

tare de lucru, o fac să se mărite cu chiaburul Komaromi. Panni devine astfel cea mai bogată femeie din sat. E fericită, și-a găsit liniștea? Bineînțeles că nu! Filmul ne dezvăluie cu multă înțelegere procesul sufletesc al lui Panni, încercarea prin care trece pentru a redeveni în cele din urmă liberă ca „pasărea cerului”. Semnalăm creațiile izbutite în rolurile Panni și Mihaly ale actorilor Ildiko Szabo și Adam Szirtes.

„STELELE SE ÎNTÎLNESC LA MOSCOVA”, o coproducție a Studioului central de filme documentare din Moscova și a studioului „Mosfilm”, însumează, într-o cuprinzătoare și interesantă cronică, zilele de efervescență întrecere artistică prilejuite anul

trecut de Festivalul internațional cinematografic de la Moscova. Deși ziarele sau jurnalele de actualități ale cinematografele și televiziunii au consemnat în timpul cuvenit acest însemnat eveniment, ne face o reală plăcere să regăsim expus astăzi, în larg, tabloul multilateral al Festivalului, în grațioase imagini de film. Fotografia noastră (3) ne înfățișează trei actori celebri: Iuri Iakovlev (neuitatul Mișkin din filmul „Idiotul”, Irina Skobțeva (Desdemona din „Othello”, Anușka din „Înim de mamă”) și Nicole Courcel (admirabila actriță franceză din seria comediilor „Tata, mama, bona și eu”, „Tata, mama, nevasta și eu”). Cei trei s-au cunoscut pe un platou sovietic de filmare în timpul realizării filmului „În întîmpinarea zorilor”.

